

се бранилъ срешта Мидѣнети и Вавилонянети, и само слѣдъ тригодишна обстѣпа Ниневия била призета и развалена (6 вѣка прѣди Хр.).

Съ падането на Асирия се възвисила Вавилонската държава. Въ цароването на прочутии царь Навуходоносора, (604—561 год. прѣди Хр.), тя станала много силна и славна. Царь Навуходоносорь, освѣнъ съ завоеванията си, прочулъ се и съ великолѣпните сгради, съ които напичилъ столицината си Вавилонъ. Тоя градъ билъ много голѣмъ и четвъртитъ, на който всяка страна била дълга 30 хил. раскрача. Той билъ голѣмъ, защото къштити не били натрупани една до друга, както сега въ европейски ти градове; а били обиколени съ широки дворове и градини. Градътъ билъ оконанъ съ дълбокъ окопъ и ограденъ съ толкова дебели стѣни, шото на тѣхъ могли да се разминатъ шесть кола; но стѣните имало много кули, и на всяка страна имало по нѣколко желѣзни врата. Прѣзъ срѣдъ градътъ текла рѣка Евфратъ. На единий ѝ брѣгъ се намиралъ храмътъ на главнии богъ Бѣла, който билъ като една висока четвъртита кула; а на другий брѣгъ били царювити дворове съ нареченити »увиснали градини«. Тии били направени на едни голѣми каменни равништа, (тераси), насипани съ прѣсть, и се поили съ вода, докарана отъ Евфратъ до самий връхъ на равништата. Казоватъ, че царь Навуходоносорь заповѣдалъ да издигнатъ тия искусствени бърда за обичната си жена Никотриса, която била родомъ отъ планинита Мидия и ѝ било мѣчно отъ еднообразното вавилонско поле.

Вѣрата на Вавилонянети била тако-речи съшата, като на Финикиянети: тии се покланяли на небесни ти свѣтица, и главнии тѣхенъ богъ билъ накъ Вааль, който се викалъ инакъ *Бѣлъ*, а главната богиня намѣсто Астарта викала се *Мелита*. Жръцити или *халдеити* разгледовали отъ високи ти кули вървѣнието на небесни ти